

monie tusschen die beide en biedt ons de historie een *taak* en een *troost* in het leven.

Een *taak*. Want wij bouwen mede, wij *mogen* en *moeten* mede bouwen aan de uitvoering van het plan, dat de opperste Bouwheer heeft bepaald. Ook het kleine rad immers vervult zijn dienst in het groote werelduurwerk, zelfs al kent het de beteekenis en het doel van zijn wenteling niet. Die gedachte spoort ons *altijd* aan tot activiteit. Niet alleen wanneer wij leven in tijden van voor-spoed, schrijdt de zaak van het Koninkrijk voort, maar ook wanneer wij alleen maar achteruitgang en tegenslag zien. Doch die kunnen ons niet onmoedigen of verslappen. Want niet in het veranderlijk gebeuren vinden wij ons steunpunt, maar in de ordi-nantiën des Heeren. Daarbij mogen wij dankbaar gebruik maken van wat *Hij* ons schonk als erfenis van het verleden, maar tegen-lijkertijd, erkennend dat óók in de ontwikkeling der historie Zijn bestel zich openbaart, zoeken wij naar de gewijzigde toepassing van het blijvend beginsel in de situatie van vandaag. Overeen-komstig de diepzinnige versregel van Da Costa: „In zijn wezen vrucht der tijden, in zijn vorm van *dezen* tijd”. En wij kunnen er niet dankbaar genoeg voor zijn, dat wij door Gods gunst onze Universiteit nog bezitten als een centrum van bezinning op deze beginselen en hun uitbouw voor onzen tijd.

Deze overtuiging bepaalt mede onze houding, om nu dit alleen te noemen, als Christen-Nederlanders in de bange dagen die wij beleven. Ook van de historie van ons vaderland geldt, dat er geen bladzijde in de geschiedenis is, die niet door de zonde werd bezoedeld. Dat moet ons behoeden voor valsche behoudzucht. Maar anderzijds: God heeft in het verleden aan ons volk rijke zegeningen geschonken. Het heeft Hem behaagd, ons nationaal bestaan te doen geboren worden uit den strijd voor Zijn Woord, en het te louteren in het vuur van die geloofskamp. Van dit historische feit draagt ons volksleven ook thans nog de sporen. Maar die zegen legt een verplichting op. Nog mag in Nederland het Christendom een nationaal erfgoed heeten. Ons, Calvinisten van de 20e eeuw, is in zeer bijzonderen zin, om onze betrekking op de volkskern van weleer, het bewaren van dit erfdeel toever-trouwd. Daarom willen wij ons bij dat verleden aansluiten, zoodat het een levende kracht kan vormen in het heden en voor de toekomst. Laat ons in herinnering houden de woorden van Dr. Colijn uit zijn redevoeringen in den vorigen zomer, en die voor ons juist op *dezen* dag bijzondere waarde hebben: „Wij moeten terug naar de bron waaruit ons nationale leven opborrelde; wij moeten terug naar onzen Bijbel; wij moeten weer graven, dieper graven in onze volkshistorie, wij moeten — het klinkt paradoxaal